

Vi er også helt enige med SF i, at USA selvfølgelig bærer et utrolig vigtigt ansvar for hele den her proces.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Jo, men fru Elsebeth Gerner Nielsen henviste jo til den norske holdning i forhold til at deltage i en eventuel stabilisering af Irak.

Jeg må forstå svaret således, at hvis Norge vælger at bidrage militært – militært – til en stabilisering af Irak, så er det altså også sådan, at Det Radikale Venstre vil ændre opfattelse. Det var i hvert fald den formulering, der blev brugt her på talerstolen.

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, det er utrolig positivt, at der er vedtaget en FN-resolution. Det synspunkt deler jeg fuldstændig med den radikale ordfører. Og jeg synes egentlig, det er tankevækkende, at man så ikke er parat til at bakke op bag den enighed, der er, ved også at støtte et aktivt dansk bidrag til en stabilisering af Irak, især når andre lande er på vej til samme beslutninger. Der synes jeg, det kunne være fint, hvis Det Radikale Venstre også bakkede op.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nu har Det Radikale Venstre jo været i regering med Socialdemokratiet i rigtig mange år, og derfor er vi også vant til at argumentere på den måde, som Socialdemokrater gør. Og noget af det, vi jo ofte har hørt, er det her med, at der netop er forskel på en stabiliseringsstyrke og et militært bidrag.

Jeg vil gerne gentage Socialdemokratiets argumentation på det her område. Jeg vurderer, at en FN-resolution, der taler om et stabiliseringsbidrag, ikke er det samme, som at FN opfordrer til et militært bidrag.

Jeg forstår udmærket, at Socialdemokratiet er i vældig knibe, fordi man simpelt hen er vendt på en tallerken og lige pludselig har enormt behov for at finde et eller andet halmstrå, som man kan klamre sig til, selvfølgelig ud fra et ønske om at forsøge at bilde os alle sammen ind, at der er sammenhæng i Socialdemokratiets politik. Det er der da ikke, indrøm det. Socialdemokratiet har ændret holdning.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Indledningsvis vil jeg konstatere, at det må være på tide at udskifte den førkoloniale FN-model med en model fra dette århundrede. Det vil sige, at vi går ind for en demokratisering af FN og ikke en tilbagevenden til en udgave af oplyst enevælde, som USA åbenbart foretrækker.

Når Kristeligt Folkeparti spørger regeringen om, hvad den vil med FN, så er jeg bange for, at vi allerede har fået meget af svaret i konkret form i forbindelse med regeringens ukritiske støtte til USA's og Englands enegang uden om Sikkerhedsrådet i forbindelse med invasionen af Irak.

Jeg siger ikke dette for at starte debatten om Irakkonflikten igen, men som en konstatering af, at den nuværende danske regering i praksis har bakket op om præsident Bushs ord før Irakkriegen om, at nu må FN vise, om organisationen er relevant eller ej, om organisationen har en eksistensberettigelse.

For den amerikanske regering afgøres FN's eksistensberettigelse af, om FN og Sikkerhedsrådet accepterer, at hvad USA vil bør være FN's vilje, og hvis USA får sin vilje, så har FN en eksistensberettigelse. Ellers må organisationen forvises til historiens losseplads.

Danske regeringer har tidligere været en stor støtte til FN og tanken om, at FN som organisation skulle spille den afgørende rolle i forbindelse med løsning af konflikter og være med til at sikre en mere globalt retfærdig verden.

Den kolde krig gjorde FN vigtig for lande som Danmark og de andre skandinaviske lande som en modspiller til Sovjetunionen og USA, to lande, som brugte deres permanente medlemskab af FN's Sikkerhedsråd til deres egne sikkerhedspolitiske interesser.

I årtier så vi Sovjetunionen nedlægge veto mod alle resolutioner i Sikkerhedsrådet, som gik til angreb på Sovjetunionen og dets kontrol over de andre østeuropæiske lande. Vi så USA til enhver tid forsvare Israel og nedlægge veto, hver gang der var udsigt til vedtagelse af en resolution, som krævede Israel ud af de besatte områder. Dette gjorde i de fleste tilfælde FN magtesløs. FN fik kun lov til at spille en rolle, hvis organisationen ikke generede hverken USA eller Sovjetunionen.

Frankrig og England har også spillet deres rolle med vetoer, specielt i forhold til deres tidligere afrikanske besiddelser.

Vi er mange, som på grund af disse forhold har været skeptiske over for FN, og hvilken rolle